

فضای باز سیاسی و پارادوکس آن

۱۱ فروردین ۱۴۰۳ ساعت ۱۸:۴۶

از یک طرف دولت بعنوان ایجاد فضای باز سیاسی و دادن آزادی، از اجتماعات جلوگیری نمی‌نمود و از طرف دیگر وقتی اجتماعات مبدل به تظاهرات و شکستن شیشه‌های مغازه‌ها و خرابکاری می‌گردید مأمورین انتظامی با شدت عمل جلوگیری می‌کردند

همزمان با طرح فضای باز سیاسی بسیاری از گروه‌ها و نهادهای مدنی توانستند مخالفت خود را به اشکال گوناگون طرح نمایند. با این حال این وضعیت به این معنی نبود که حکومت نظاره‌گر مخالفت‌ها بود؛ بلکه بسیاری از نهادهای امنیتی به مقابله و سرکوب اعتراضات مشغول بودند.

«ابتدا محل این جریانات در باشگاه‌ها، سالن‌های سخنرانی و دانشگاه‌ها بود سپس به مساجد هم کشیده شد و به تدریج دسته‌های مخالف وقتی از سالن‌های سخنرانی یا مساجد خارج می‌شدند به تظاهرات در خیابان و دادن شعار می‌پرداختند، مأمورین شهربانی و ساواک که معمولاً مراقب بودند تا این قبیل اجتماعات مبدل به اغتشاش در شهر نشود، از تظاهرات و دادن شعارها که روز بروز مطالب آنها توهین‌آمیزتر می‌شد جلوگیری می‌نمودند. این مداخله مأمورین خودبخود منجر به زد و خورد و زخمی شدن و گاهی هم بازداشت افرادی از تظاهرکنندگان می‌گردید. بدین ترتیب از یک طرف دولت بعنوان ایجاد فضای باز سیاسی و دادن آزادی، از اجتماعات جلوگیری نمی‌نمود و از طرف دیگر وقتی اجتماعات مبدل به تظاهرات و شکستن شیشه‌های مغازه‌ها و خرابکاری می‌گردید مأمورین انتظامی با شدت عمل جلوگیری و در نتیجه درگیری‌هایی که منجر به زخمی با گاهی کشته شدن افراد می‌شد بوجود می‌آمد.»

منبع: ارتشبد عباس قره‌باغی، حقایق درباره بحران ایران، پاریس، انتشارات سهیل، ۱۳۶۲، ص ۲۳

آدرس مطلب :

<https://www.cafetari.kh.com/news/49575/فضای-باز-سیاسی-پارادوکس>